kombel. Nattuke aega pärraſt ſedda tungis hüüdmiſe kõlla kaugelt tüttarlaſte kõrwu, iljemine ſai üks iñimeſe kujju pakſu uddu ſees nähtawaks, ſiis weel mõnned teiſed kujjud. Luupluup ärriſes ja näitis hambid. Seal kuulus Niggula hüüdmine, kes wandudes ütles: Piddage oña koer kinni ehk ma laſſen ta raipe püſſiga maha. Lena waſtas: meie Luupluup ei läbe kellegi peale; agga mikspärraſt ta ſind nõnda wihkab, ſedda tead ſiña iſſe parremine kui meie. Wõerad tullid liggemale ja koer ei teinud neile middagi. Need Niggulaſt ſadetud wõerad ollid üks herra ja praua, nende kolmeteiſtkümne aaſtane tüttar ja üks ſullane. Wõerad iñeſtaſid laſte julguſt kes ſiin ni rahul ollid ja läkſid ſeläbbi ka iſſe julgemaks. Niggulas kinnitas neile, et ſiin ühtegi kartuſt ei olle, ütles luñe ſao möda miñema ja ennaſt teega ni tuttaw ollema, et ehk ſüdda öösel ſiit koddo oſtaks. Neñad läkſid teele ja üks weerand tund iljemine ka lapſed oña koeraga. Koera haukumine ſundis lapſi jälle ſeiſma ja watama; koer wahtis üksi ſilmi ſenna poole kohu Niggulas wõeraſtega läinud. Lapſed kuulſid äddaliſt kiſſa ja appi-hüüdmiſt, ja ſaatſid koera watama. Weikeſe ajja pärraſt tulli Luupluup taggaſi, kõik wõerad temma järrel, Niggulas olli neil ſabbaks. Wõerad täñaſid Juñalat et laſte jure taggaſi ſanud, ja rääkiſid kudda neil wiimne luggu käes olnud, ſeſt Niggulas olli neid ühe äkkiliſe libba mäekaldale wiinud ja ſeal tunniſtanud et teelt ärraekſinud. — Nüüd tahtſid neñad laſtega ühes minna ja Niggulas aſſus jälle niñameheks. Lapſed ja Luupluup käiſid tagga järrel. Teeradda ei olnud luñe ſees ſuggugi näha, Niggulas piddi umbes eddaſi miñema. Tuul wingus kolledaſt ja tee läks möda mägge äkkiliſelt alla. Luupluup akkas ühekorraga hulguma ja Lena näggi iñeſtades, et koer eſſiteks arglikkult kõhuli maha eitis, ſiis äkkitſelt parremat kät tee kõrwa põrkas, algmiſelt pikkamine, ſabba jalgade wahel, ſiis ikka ruttumine, kunni ta wiimaks jookstes ärrapõggenes, aeg aealt jäi ta ſeiſma ja watama kas lapſed järrel tullid. — „Tagganege kõrwale, tagganege kõrwale!“ kiſſentaſid Lena ja Luiſa ühest ſuuſt: „üks ſuur õnnetus on meie peale tullemas.“ Nõnda rääkides jookſid neñad mõllemad koera jälgi möda; wõerad teggid niſañoti ja Niggulas torriſedes ka. Selſañal ſilmapilgul kattis pimmedus kõik kohad kinni; kõik teekäijad langeſid ühekorraga pikkali mahha, otſega olleks näggemata käed neid maha wiskand; maa pind wärriſes ühe ſuure koorma põrrutamiſe al, mis rakſates maha langes; wälgutamiſe tulluke iilgas, otſego ſuuretükki mürrin, püſſide paukumine, põrgu mõuramine, hulgumine, williſtamine, kärrin ja naeratamine kõllas mäggedeſt taggaſi; üllewalt ſaddas kiwwiſõñeraid kui wihma maha. Kui nüüd teekäijad aega möda ſuureſt ehmatuſeſt peaſid, näggid neñad iñelikku ukkamiſetööd. Suuremad ning wähemad kaljokiwwi tükkid luñe ning jäe-laſſud, prüggi ja kiwwiſõñer ſeiſis